

ΕΣΘΗΡ4.1-17		
<p><sup>1</sup> ὁ δὲ Μαρδοχαῖος ἐπιγνοῦς τὸ συντελούμενον διέρρηξεν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ καὶ ἐνεδύσατο σάκκον καὶ κατεπάσατο σποδὸν καὶ ἐκπηδήσας διὰ τῆς πλατείας τῆς πόλεως ἐβόα φωνῇ μεγάλη αἴρεται ἔθνος μηδὲν ἡδικηκός</p>		<p><sup>1</sup> וּמְרַדְּכִי יָדַע אֶת־כָּל־אֲשֶׁר נַעֲשָׂה וַיִּקְרַע מְרַדְּכִי אֶת־בְּגָדָיו וַיִּלְבַּשׁ שָׂק וַאֲפֹר וַיֵּצֵא בְּתוֹךְ הָעִיר וַיִּזְעַק וְעָקָה גְדָלָה וּמְרָה:</p>
<p><sup>2</sup> καὶ ἦλθεν ἕως τῆς πύλης τοῦ βασιλέως καὶ ἔστη οὐ γὰρ ἦν ἐξὸν αὐτῷ εἰσελθεῖν εἰς τὴν αὐλὴν σάκκον ἔχοντι καὶ σποδόν</p>		<p><sup>2</sup> וַיָּבֹאוּ עַד לִפְנֵי שַׁעַר־הַמֶּלֶךְ כִּי אֵין לָבוֹא אֶל־שַׁעַר הַמֶּלֶךְ בִּלְבוּשׁ שָׂק:</p>
<p><sup>3</sup> καὶ ἐν πάσῃ χώρᾳ οὐ ἐξετίθετο τὰ γράμματα κραυγῆ καὶ κοπετὸς καὶ πένθος μέγα τοῖς Ἰουδαίοις σάκκον καὶ σποδὸν ἔστρωσαν ἑαυτοῖς</p>		<p><sup>3</sup> וּבְכָל־מְדִינָה וּמְדִינָה מְקוֹם אֲשֶׁר דָּבַר־הַמֶּלֶךְ וּדְתוּ מִזֵּעַ אֶבֶל גְּדוֹל' לַיהוּדִים וְצוּם וּבְכִי וּמִסָּפֵד שָׂק וַאֲפֹר יֵצַע לְרַבִּים:</p>
<p><sup>4</sup> καὶ εἰσηλθον αἱ ἄβραι καὶ οἱ εὐνοῦχοι τῆς βασιλείσης καὶ ἀνήγγειλαν αὐτῇ καὶ ἔταράχθη ἀκούσασα τὸ γεγονὸς καὶ ἀπέστειλεν στολίσαι τὸν Μαρδοχαῖον καὶ ἀφελέσθαι αὐτοῦ τὸν σάκκον ὁ δὲ οὐκ ἐπέισθη</p>		<p><sup>4</sup> (וַתְּבוֹאֵינָה) וְ[נִתְּבוֹאֵנָה] נַעֲרוֹת אֶסְתֵּר וּסְרִיֶּסְתָּה וַיַּגִּידוּ לָהּ וַתִּתְחַלְחַל הַמַּלְכָּה מְאֹד וַתִּשְׁלַח בְּגָדִים לְהַלְבִּישׁ אֶת־ מְרַדְּכִי וּלְהַסִּיר שָׂקוֹ מֵעָלָיו וְלֹא קִבַּל:</p>
<p><sup>5</sup> ἡ δὲ Εσθηρ προσεκαλέσατο Αχραθαῖον τὸν εὐνοῦχον αὐτῆς ὃς παρειστήκει αὐτῇ καὶ ἀπέστειλεν μαθεῖν αὐτῇ παρὰ τοῦ Μαρδοχαίου τὸ ἀκριβές</p>		<p><sup>5</sup> וַתִּקְרָא אֶסְתֵּר לְהַתִּיךְ מִסְרִיֶּסִי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר הָעֵמִיד לִפְנֵיהָ וַתִּצְוְהוּ עַל־מְרַדְּכִי לְדַעַת מַה־זֶּה וְעַל־מַה־זֶּה:</p>
<p><sup>6</sup></p>		<p><sup>6</sup> וַיֵּצֵא הַתֵּךְ אֶל־מְרַדְּכִי אֶל־רְחוֹב הָעִיר אֲשֶׁר לִפְנֵי שַׁעַר־הַמֶּלֶךְ:</p>
<p><sup>7</sup> ὁ δὲ Μαρδοχαῖος ὑπέδειξεν αὐτῷ τὸ γεγονὸς καὶ τὴν ἐπαγγελίαν ἣν</p>		<p><sup>7</sup> וַיַּגִּיד־לּוֹ מְרַדְּכִי אֶת־כָּל־אֲשֶׁר קָרָהוּ וְאִתּוֹ פִּרְשֵׁת הַכֶּסֶף אֲשֶׁר אָמַר הַמֶּן לְשָׁקוֹל עַל־גְּבוּי הַמֶּלֶךְ (בִּיהוּדִיִּים ]</p>

<p>ἐπηγγείλατο Αμαν τῷ βασιλεὶ εἰς τὴν γάζαν ταλάντων μυρίων ἵνα ἀπολέσῃ τοὺς Ἰουδαίους</p>		<p>(בִּיהוּדִים לְאַבְרָם:</p>
<p><sup>8</sup> καὶ τὸ ἀντίγραφον τὸ ἐν Σούσοις ἐκτεθὲν ὑπὲρ τοῦ ἀπολέσθαι αὐτοὺς ἔδωκεν αὐτῷ δεῖξαι τῇ Εσθηρ καὶ εἶπεν αὐτῷ ἐντείλασθαι αὐτῇ εἰσελθούσῃ παραιτήσασθαι τὸν βασιλέα καὶ ἀξιῶσαι αὐτὸν περὶ τοῦ λαοῦ μνησθεῖσα ἡμερῶν ταπεινώσεώς σου ὡς ἐτράφης ἐν χειρὶ μου διότι Αμαν ὁ δευτερεύων τῷ βασιλεὶ ἐλάλησεν καθ' ἡμῶν εἰς θάνατον ἐπικάλεσαι τὸν κύριον καὶ λάλησον τῷ βασιλεὶ περὶ ἡμῶν καὶ ῥύσαι ἡμᾶς ἐκ θανάτου</p>		<p><sup>8</sup> וְאֵת־פְּתֻשָׁן כְּתַב־תְּהִדַת אֲשֶׁר־נָתַן בְּשׂוֹשָׁן לְהַשְׁמִידֵם גָּתַן לוֹ לְהַרְאוֹת אֶת־אֶסְתֵּר וּלְהַגִּיד לָהּ וּלְצַנּוֹת עָלֶיהָ לְבֹא אֶל־הַמֶּלֶךְ לְהַתְחַנֵּן־לּוֹ וּלְבַקֵּשׁ מִלְּפָנָיו עַל־עַמּוּהָ:</p>
<p><sup>9</sup> εἰσελθὼν δὲ ὁ Αχραθαῖος ἐλάλησεν αὐτῇ πάντας τοὺς λόγους τούτους</p>		<p><sup>9</sup> וַיָּבֹא הַתֵּךְ וַיַּגִּד לְאַסְתֵּר אֶת דְּבָרָי מֶרְדֳּכָי:</p>
<p><sup>10</sup> εἶπεν δὲ Εσθηρ πρὸς Αχραθαῖον πορεύθητι πρὸς Μαρδοχαῖον καὶ εἰπὸν ὅτι</p>		<p><sup>10</sup> וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְהַתֵּךְ וַתְּצַנְהוּ אֶל־מֶרְדֳּכָי:</p>
<p><sup>11</sup> τὰ ἔθνη πάντα τῆς βασιλείας γινώσκει ὅτι πᾶς ἄνθρωπος ἢ γυνή ὅς εἰσελεύσεται πρὸς τὸν βασιλέα εἰς τὴν αὐλὴν τὴν ἐσωτέραν ἄκλητος οὐκ ἔστιν αὐτῷ σωτηρία πλὴν ᾧ ἐκτείνει ὁ βασιλεὺς τὴν χρυσοῦν ῥάβδον οὗτος σωθήσεται καὶ γὰρ οὐ κέκλημαι εἰσελθεῖν πρὸς τὸν βασιλέα εἰσὶν αὐταὶ ἡμέραι τριάκοντα</p>		<p><sup>11</sup> כָּל־עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ וְעַם־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ יוֹדְעִים אֲשֶׁר כָּל־אִישׁ וְאִשָּׁה אֲשֶׁר יָבֹא־אֶל־הַמֶּלֶךְ אֶל־הַחֲצַר הַפְּנִימִית אֲשֶׁר לֹא־יִקְרָא אַחַת דָּתוֹ לְהִמִּית לְבַד מֵאֲשֶׁר יוֹשִׁיט־לוֹ הַמֶּלֶךְ אֶת־שַׂרְבִּיט הַזֶּהב וְחָיָה נַאֲנִי לֹא נִקְרָאתִי לְבֹא אֶל־הַמֶּלֶךְ זֶה שְׁלוֹשִׁים יוֹם:</p>
<p><sup>12</sup> καὶ ἀπήγγειλεν Αχραθαῖος Μαρδοχαίῳ πάντας τοὺς λόγους Εσθηρ</p>		<p><sup>12</sup> וַיַּגִּידוּ לְמֶרְדֳּכָי אֶת דְּבָרָי אֶסְתֵּר: פ</p>

<p><sup>13</sup> καὶ εἶπεν Μαρδοχαῖος πρὸς Αχραθαῖον πορεύθητι καὶ εἰπὸν αὐτῇ Εσθηρ μὴ εἴπῃς σεαυτῇ ὅτι σωθήσῃ μόνη ἐν τῇ βασιλείᾳ παρὰ πάντα τοὺς Ἰουδαίους</p>		<p><sup>13</sup> וַיֹּאמֶר מְרַדְכָּי לְהָשִׁיב אֶל־אֶסְתֵּר אֶל־ תְּדַמִּי בְּנַפְשִׁי לְהַמְלִיט בֵּית־הַמֶּלֶךְ מִכָּל־הַיְהוּדִים:</p>
<p><sup>14</sup> ὡς ὅτι ἐὰν παρακούσης ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ ἄλλοθεν βοήθεια καὶ σκέπη ἔσται τοῖς Ἰουδαίοις σὺ δὲ καὶ ὁ οἶκος τοῦ πατρός σου ἀπολείσθῃ καὶ τίς οἶδεν εἰ εἰς τὸν καιρὸν τοῦτον ἐβασίλευσας</p>		<p><sup>14</sup> כִּי אִם־הִחְרַשׁ תַּחֲרִישִׁי בְּעַת הַזֹּאת יָנוּחַ וְהִצְלָה יַעֲמֹד לַיְהוּדִים מִמְּקוֹם אַחֵר וְאַתְּ וּבֵית־אָבִיךָ תֵּאבְדוּ וּמִי יוֹדֵעַ אִם־לָעַת כָּזֹאת הִנְעַתָּ לַמְּלָכוֹת:</p>
<p><sup>15</sup> καὶ ἐξαπέστειλεν Εσθηρ τὸν ἦκοντα πρὸς αὐτὴν πρὸς Μαρδοχαῖον λέγουσα</p>		<p><sup>15</sup> וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְהָשִׁיב אֶל־מְרַדְכָּי:</p>
<p><sup>16</sup> βαδίσας ἐκκλησίασεν τοὺς Ἰουδαίους τοὺς ἐν Σούσοις καὶ νηστεύσατε ἐπ' ἐμοὶ καὶ μὴ φάγητε μηδὲ πίητε ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς νύκτα καὶ ἡμέραν κάγῳ δὲ καὶ αἱ ἄβραι μου ἀσιτήσομεν καὶ τότε εἰσελεύσομαι πρὸς τὸν βασιλέα παρὰ τὸν νόμον ἐὰν καὶ ἀπολέσθαι με ἦ</p>		<p><sup>16</sup> לֵךְ כָּנוּס אֶת־כָּל־הַיְהוּדִים הַנִּמְצְאִים בְּשׁוּשַׁן וְצוּמוּ עָלַי וְאֶל־תֹּאכְלוּ וְאֶל־ תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים לַיְלָה וַיּוֹם גַּם־אֲנִי וְנִעַרְתִּי אֲצוּם כֵּן וּבִכָּן אָבִיָּא אֶל־הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר לֹא־כָדַת וּכְאֲשֶׁר אָבַדְתִּי אָבַדְתִּי:</p>
<p><sup>17</sup> καὶ βαδίσας Μαρδοχαῖος ἐποίησεν ὅσα ἐνετείλατο αὐτῷ Εσθηρ [1] καὶ ἐδεήθη κυρίου μνημονεύων πάντα τὰ ἔργα κυρίου καὶ εἶπεν [2] κύριε κύριε βασιλεῦ πάντων κρατῶν ὅτι ἐν ἐξουσίᾳ σου τὸ πᾶν ἐστίν καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἀντιδοξῶν σοι ἐν τῷ θέλειν σε σῶσαι τὸν Ἰσραὴλ [3] ὅτι σὺ ἐποίησας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ πᾶν θαυμαζόμενον ἐν τῇ ὑπ' οὐρανὸν καὶ κύριος εἶ πάντων καὶ οὐκ ἔστιν ὅς</p>		<p><sup>17</sup> וַיַּעֲבֵר מְרַדְכָּי וַיַּעַשׂ כְּכֹל אֲשֶׁר־צִוְתָהּ עָלָיו אֶסְתֵּר: ס</p>

<p> ἀντιτάξεται σοι τῷ  κυρίῳ [4] σὺ πάντα  γινώσκεις σὺ οἶδας  κύριε ὅτι οὐκ ἐν ὕβρει  οὐδὲ ἐν ὑπερηφανίᾳ  οὐδὲ ἐν φιλοδοξίᾳ  ἐποίησα τοῦτο τὸ μὴ  προσκυνεῖν τὸν  ὑπερήφανον Ἀμαν ὅτι  ἠυδόκουν φιλεῖν  πέλματα ποδῶν αὐτοῦ  πρὸς σωτηρίαν Ἰσραηλ  [5] ἀλλὰ ἐποίησα τοῦτο  ἵνα μὴ θῶ δόξαν  ἀνθρώπου ὑπεράνω  δόξης θεοῦ καὶ οὐ  προσκυνήσω οὐδένα  πλὴν σοῦ τοῦ κυρίου  μου καὶ οὐ ποιήσω αὐτὰ  ἐν ὑπερηφανίᾳ [6] καὶ  νῦν κύριε ὁ θεὸς ὁ  βασιλεὺς ὁ θεὸς Ἀβρααμ  φείσαι τοῦ λαοῦ σου ὅτι  ἐπιβλέπουσιν ἡμῖν εἰς  καταφθορὰν καὶ  ἐπεθύμησαν ἀπολέσαι  τὴν ἐξ ἀρχῆς  κληρονομίαν σου [7] μὴ  ὑπερίδης τὴν μερίδα  σου ἣν σεαυτῷ  ἐλυτρώσω ἐκ γῆς  Αἰγύπτου [8] ἐπάκουσον  τῆς δεήσεώς μου καὶ  ἰλάσθητι τῷ κλήρῳ σου  καὶ στρέψον τὸ πένθος  ἡμῶν εἰς εὐωχίαν ἵνα  ζῶντες ὑμνώμεν σου τὸ  ὄνομα κύριε καὶ μὴ  ἀφανίσης στόμα  αἰνούντων σοι [9] καὶ  πᾶς Ἰσραηλ ἐκέκραξαν  ἐξ ἰσχύος αὐτῶν ὅτι  θάνατος αὐτῶν ἐν  ὀφθαλμοῖς αὐτῶν [11]  καὶ Ἔσθηρ ἡ βασίλισσα  κατέφυγεν ἐπὶ τὸν  κύριον ἐν ἀγῶνι  θανάτου κατελημμένη  καὶ ἀφελομένη τὰ ἱμάτια  τῆς δόξης αὐτῆς </p>		
---	--	--

<p> ἐνεδύσατο ἱμάτια  στενοχωρίας καὶ  πένθους καὶ ἀντὶ τῶν  ὑπερηφάνων ἡδυσμάτων  σποδοῦ καὶ κοπριῶν  ἔπλησεν τὴν κεφαλὴν  αὐτῆς καὶ τὸ σῶμα  αὐτῆς ἔταπείνωσεν  σφόδρα καὶ πάντα  τόπον κόσμου  ἀγαλλιάματος αὐτῆς  ἔπλησε στρεπτῶν τριχῶν  αὐτῆς καὶ ἐδέϊτο κυρίου  θεοῦ Ἰσραηλ καὶ εἶπεν  [12] κύριέ μου ὁ  βασιλεὺς ἡμῶν σὺ εἶ  μόνος βοήθησόν μοι τῇ  μόνη καὶ μὴ ἔχούση  βοηθὸν εἰ μὴ σέ ὅτι  κίνδυνός μου ἐν χειρὶ  μου [13] ἐγὼ ἤκουον ἐκ  γενετῆς μου ἐν φυλῇ  πατριᾶς μου ὅτι σὺ  κύριε ἔλαβες τὸν Ἰσραηλ  ἐκ πάντων τῶν ἐθνῶν  καὶ τοὺς πατέρας ἡμῶν  ἐκ πάντων τῶν  προγόνων αὐτῶν εἰς  κληρονομίαν αἰώνιον  καὶ ἐποίησας αὐτοῖς  ὅσα ἐλάλησας [14] καὶ  νῦν ἡμάρτομεν ἐνώπιόν  σου καὶ παρέδωκας  ἡμᾶς εἰς χεῖρας τῶν  ἐχθρῶν ἡμῶν ἀνθ' ὧν  ἐδοξάσαμεν τοὺς θεοὺς  αὐτῶν δίκαιος εἶ κύριε  [15] καὶ νῦν οὐχ  ἱκανώθησαν ἐν  πικρασμῶ δουλείας  ἡμῶν ἀλλὰ ἔθηκαν τὰς  χεῖρας αὐτῶν ἐπὶ τὰς  χεῖρας τῶν εἰδώλων  αὐτῶν ἐξᾶραι ὄρισμόν  στόματός σου καὶ  ἀφανίσαι κληρονομίαν  σου καὶ ἐμφράξαι στόμα  αἰνούντων σοι καὶ  σβέσαι δόξαν οἴκου σου  καὶ θυσιαστήριόν σου </p>		
---	--	--

<p>[16] καὶ ἀνοίξαι στόμα  ἐθνῶν εἰς ἀρετὰς  ματαίων καὶ  θαυμασθῆναι βασιλέα  σάρκινον εἰς αἰῶνα [17]  μὴ παραδῶς κύριε τὸ  σκῆπτρόν σου τοῖς μὴ  οὔσιν καὶ μὴ  καταγελασάτωσαν ἐν τῇ  πτώσει ἡμῶν ἀλλὰ  στρέψον τὴν βουλήν  αὐτῶν ἐπ' αὐτούς τὸν δὲ  ἀρξάμενον ἐφ' ἡμᾶς  παραδειγμάτισον [18]  μνήσθητι κύριε  γνώσθητι ἐν καιρῷ  θλίψεως ἡμῶν καὶ ἐμὲ  θάρσυνον βασιλεῦ τῶν  θεῶν καὶ πάσης ἀρχῆς  ἐπικρατῶν [19] δὸς  λόγον εὐρυθμον εἰς τὸ  στόμα μου ἐνώπιον τοῦ  λέοντος καὶ μετάθες τὴν  καρδίαν αὐτοῦ εἰς μῖσος  τοῦ πολεμοῦντος ἡμᾶς  εἰς συντέλειαν αὐτοῦ  καὶ τῶν ὁμονοούντων  αὐτῷ [20] ἡμᾶς δὲ ῥύσαι  ἐν χειρὶ σου καὶ  βοήθησόν μοι τῇ μόνη  καὶ μὴ ἐχούση εἰ μὴ σέ  κύριε [21] πάντων  γνώσιν ἔχεις καὶ οἶδας  ὅτι ἐμίσησα δόξαν  ἀνόμων καὶ  βδελύσσομαι κοίτην  ἀπεριτμήτων καὶ παντὸς  ἀλλοτρίου [23] σὺ οἶδας  τὴν ἀνάγκην μου ὅτι  βδελύσσομαι τὸ σημεῖον  τῆς ὑπερηφανίας μου ὃ  ἐστὶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς  μου ἐν ἡμέραις  ὀπτασίας μου  βδελύσσομαι αὐτὸ ὡς  ῥάκος καταμηνίων καὶ  οὐ φορῶ αὐτὸ ἐν  ἡμέραις ἠσυχίας μου  [24] καὶ οὐκ ἔφαγεν ἡ  δούλη σου τράπεζαν</p>		
--	--	--

<p>Αμαν καὶ οὐκ ἔδόξασα συμπόσιον βασιλέως οὐδὲ ἔπιον οἶνον σπονδῶν [25] καὶ οὐκ ἠύφρανθη ἢ δούλη σου ἀφ' ἡμέρας μεταβολῆς μου μέχρι νῦν πλην ἐπὶ σοί κύριε ὁ θεὸς Αβρααμ [26] ὁ θεὸς ὁ ἰσχύων ἐπὶ πάντα εἰσάκουσον φωνὴν ἀπηλπισμένων καὶ ῥύσαι ἡμᾶς ἐκ χειρὸς τῶν πονηρευομένων καὶ ῥύσαί με ἐκ τοῦ φόβου μου</p>		
---	--	--